

domstolene aldrig gøre, at domstolene altid vil forbeholde sig den mulighed, at der kan vise sig noget, der er endnu grovere end det, vi har set indtil i dag, og at de derfor altid vil være forbeholdne for at udnytte strafferammerne i deres yderste konsekvens.

Vi vil naturligvis gerne forelægge alle de domme, der på miljøområdet er faldet ved byretterne og ved landsretterne, for udvalget, men jeg kan sige, at dommene i de groveste tilfælde ikke ligger oppe på to år. De ligger i størrelsesordenen 40 dages hæfte og så med konfiskation indbygget i straffen i øvrigt, hvis der har været en direkte økonomisk interesse i det. Men konfiskationerne kan være større. Der er faldet en dom i 1994, hvor der blev idømt en bøde på 300.000 kr., og der blev konfiskeret 1,2 mio. kr. ved en dom, der faldt ved Østre Landsret, som måske er kendt som en sag, der vedrører Stålvalseværket, som ulovligt havde oplagret 20.000 t tungmetalloid jord.

Men vi skal altså gerne over for udvalget fremlægge de domme, så man har mulighed for se, hvordan praksis er hos domstolene på feltet.

Jeg kvitterer og takker for den positive tilkendegivelse fra et stort flertal i Folketinget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg siger tak for justitsministerens toneleje; der var mere forhandlingsmiljø i det toneleje, end der var i hr. Bjørn Elmquists. Jeg synes ærlig talt, at hr. Bjørn Elmquist spredte møg omkring sig heroppefra, hvorefter han krøb langs væggen og ud af Folketingssalen for at slippe for at svare på spørgsmålene.

Jeg ser, hr. Bjørn Elmquist er kommet tilbage. Det havde jeg også forventet, for miljøet er jo en folkesag. Det er jo en folkesag, vi diskuterer i dag. Jeg ser også, at pressen vender sig om, men der er kun én repræsentant i presseløgen, og ud over partiet Venstre er der ingen, der har andre end ordføreren til stede her i dag. Det er folkesagen! Den folkesag, som miljøministeren, der heller ikke synes, han skal komme i dag, var fremme med med brask og bram og sit sædvanlige temperament for ikke så lang tid siden her i Folketingssalen. Det er altså folkesagen! Her sidder de retspolitiske ordførere, nogle venstre-folk, justitsministeren og så en journalist. Det er nok værd at huske, at det er folkesagen.

Jeg er glad for, at justitsministeren har forståelse for, at der er mange ting, der skal diskuteres i denne sag. Det er nemlig helt anderledes, når vi er inde i straffeloven. Vi ved jo, der er advo-

kater, der i skattesager tilråder deres klienter at bede om at blive sigtet for overtrædelse af straffeloven, for er man sigtet for overtrædelse af straffeloven, så kan man håbe på, det er politiet, der efterforsker forbrydelsen i stedet for særmyndighederne, og så kan man også håbe på, at retsplejeloven gælder.

Det er vi meget optaget af. Vi er meget optaget af, hvordan man skal bevise forsættet. Vi er meget optaget af alle de uklare regler, der findes i miljølovgivningen. Jeg går ud fra, at vi og justitsministeren er meget enige om, at vi gerne vil undgå frifindelse for forsæt på grund af uklarhed i loven, og der er en stor forskel på de straffelovsbestemmelser, vi kender inden for berigelsesafsnittet f.eks. og så de meget uklare miljølove, vi har.

Så der bliver nok at se på. Jeg har allerede stillet en stribe spørgsmål, og det bliver en spændende diskussion, som jeg forstår justitsministeren er åben over for. Det siger vi tak for.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Se, jeg synes, det var et ganske interessant svar, som justitsministeren kom med, nemlig at det her også omfatter offentlige virksomheder og arbejdsgivere. Det vil sige, at når der er en offentlig myndighed, som har givet ordre til, at man skal gøre dette eller hint, så kan f.eks. en kommunaldirektør sættes i fængsel for at have overtrådt lovgivningen. Det synes jeg er interessant; det er lidt af en nyskabelse, og den vil vi selvfølgelig holde fast i.

Men sagen er jo, at vi i dag ved, at når der bliver oprenset giftgrunde og lignende, er man nødt til at opbevare tingene et eller andet sted, indtil det kan blive destrueret. Og når man så læser forslaget, fremgår det, at der skal gives tilladelse til den, der opbevarer eller bortskaffer affald eller lignende stoffer med den følge, at der sker betydelig skade på miljøet eller fremkaldes nærliggende fare herfor.

Og hvem giver tilladelse til, at disse ting kan få lov at blive opbevaret? Det gør den selv samme miljømyndighed, som skal kontrollere, om lovgivningen bliver overholdt. Altså: De, der giver tilladelserne, er også dem, der samtidig skal undersøge sig selv.

Derfor har vi selvfølgelig en helt uholdbar situation, hvor miljømyndighederne, offentlige myndigheder bare kan give sig selv tilladelse til at gøre alt, hvad de overhovedet finder behøve-